

SAVONIA

OPINNÄYTETYÖ - AMMATTIKORKEAKOULUTUTKINTO
KULTTUURIALA

KÄSIKORUKOKONAISUUS LINNAN JUHLIIN 2017

Vapauden Kahleet ja KUMMA-brändinä

TEKIJÄT: Sanna Kontunen

Koulutusala Kulttuuriala			
Koulutusohjelma Muotoilun koulutusohjelma			
Työn tekijä(t) Sanna Kontunen			
Työn nimi Käsikorukokonaisuus Linnan juhliin 2017			
Päiväys	15.1.2018	Sivumäärä/Liitteet	32/1
Ohjaaja(t) Jarno Räsänen			
Toimeksiantaja/Yhteistyökumppani(t) Ulla Kulju			
Tiivistelmä			
<p>Opinnäytetyön tavoitteena oli saada korukokonaisuus Linnan juhliin itsenäisyyspäivän vastaanotolle presidentin linnaan. Tavoitteena oli myös saada korun tekijä mainituksi, korun kuva lehteen, sekä saada brändille näkyvyyttä ja asiakkaita.</p> <p>Projektin alkoi selvittämällä, ovatko suunnitellut puettavat korut Linnan juhlien etiketin mukaisia. Keväällä opinnäytetyön tekijä kysyi kahta kansanedustajaa kantamaan korua, mutta heistä ei ollut apua. Kesän ajan opinnäytetyö oli tauolla. Lokakuussa alaraajahalvaantuneiden ratamoottoripyöräilyn naisten maailmanmestari Ulla Kulju suostui kantamaan korun Linnan juhlissa.</p> <p>Marraskuun alussa kirjattiin ylös tarvittavat Ullan mitat. Korun valmistus alkoi prototyypeillä ja sormuksilla, joiden jälkeen siirryttiin suoraan hopeisten kappaleiden valmistukseen. Epoletin prototyyppi, sormukset sekä rannekoru testattiin marraskuussa Ullan päälle. Työ viimeisteltiin lyhyessä ajassa.</p> <p>Ulla kantoi Vapauden Kahleiksi nimetyt korut Linnan juhlissa 2017, ja Jaakko Selin kommentoi korua live-lähetyksessä. Ulla kertoi saaneensa paljon kehuja korusta, ja korua kuvattiin paljon. Korua ei kuitenkaan nähty lehdissä, mutta asiakas itse oli tyytyväinen, että sai kantaa korua.</p> <p>Syksyn aikana perustettiin uusi Instagram-tili @Kummaofficial, joka on brändin virallinen tili. Henkilökohtainen tili muuttui muotoon @Sanna.Kumma, jotta tilit olisivat yhdenmukaiset. Opinnäytetyö oli pääasiassa pajatyöskentelyä, ja loppu aika meni sosiaalisen median kanssa. Jotta sosiaalisesta mediasta olisi saanut tehokkaan markkinointikeinon, siihen olisi tarvittu huomattavasti enemmän aikaa.</p>			
Avainsanat Linnan juhlit, puettava koru, Ulla Kulju, käsikoru, epoletti, instagram			

Field of Study Culture			
Degree Programme Degree Programme in Design			
Author(s) Sanna Kontunen			
Title of Thesis Hand jewelry ensemble to the Independence Day Ball 2017			
Date	15.1.2018	Pages/Appendices	32/1
Supervisor(s) Jarno Räsänen			
Client Organisation /Partners Ulla Kulju			
<p>Abstract</p> <p>The aim of the thesis was to get a jewellery collection to the Independence Day Ball at the Presidential Residence. The Independence Day Ball is aired on TV every year and it gathers a lot of Finns to see the show. Another aim of the thesis was to get the piece photographed and get the designer mentioned. The goal was to get more coverage and clients for the brand.</p> <p>The project started with studying if the whole idea of wearable, untraditional jewelry follows the etiquette rules of the Independence Day Ball at the Presidential Residence. Next, a couple of politicians were asked during the spring to carry the piece, but they could not help. During the summer the thesis was on pause because of an internship. In October Ulla Kulju, the first paraplegic female motorcycle racer in the world, agreed to wearing the piece at the Independence Day Ball.</p> <p>In the beginning of November Ulla's measurements were taken. The production of the piece started with the prototypes and rings, and then proceeded to the production of the silver pieces. The prototype of the epaulet, the rings and the bracelet were fitted on Ulla. The piece was finished in a short time.</p> <p>Ulla wore the piece called Vapauden Kahleet (The Shackles of Freedom) at the Independence Day Ball. The commentator of the show, Jaakko Selin, mentioned the jewelry during the live broadcast. Ulla got a lot of compliments and pictures taken of the piece, even though the piece was not featured in newspapers the next day. Ulla was very happy to wear the piece.</p> <p>During the fall a new Instagram account @Kummaofficial was started, to be the official account of the brand. The personal account of the designer was changed to @Sanna.Kumma so they would match better. The thesis was mostly done in the workshop, and the rest of the time was spent on the social media aspect. However, social media would have needed a lot more attention and time to be an efficient marketing tool.</p>			
<p>Keywords Wearable jewelry, Ulla Kulju, hand jewelry, epaulette, Instagram, Linnan juhlat</p>			

SISÄLTÖ

1	JOHDANTO	5
2	TAUSTATYÖ	6
2.1	Benchmarking.....	7
2.2	Tiedottaminen	8
2.3	Korulle nimi	9
2.4	Muotokieli.....	9
2.5	Asiakashankinnan tausta.....	10
2.6	Ulla Kulju	11
3	KORUN TOTEUTUS	12
3.1	Prototyypit	12
3.2	Ketju.....	16
3.3	Nahkaosat	18
3.4	Sormukset	20
3.5	Rannekoru.....	21
3.6	Olkapää	23
3.7	Hinta	26
4	BRÄNDI	27
5	POHDINTA	29
5.1	Palaute	29
5.2	Mitä olisi voinut tehdä toisin?	30
	LÄHTEET JA TUOTETUT AINEISTOT	31
	LIITE 1: LEHDISTÖTIEDOTE	32

1 JOHDANTO

Näyttävät ja perinteisestä poikkeavat korut ovat intohimoni. Tämän intohimon ajamana tavoitteenani on tehdä näyttävä ja erilainen vartalokoru Linnan juhliin 2017. Olen haaveillut korun valmistuksesta Linnan juhliin jo ammattiopistosta saakka ja nyt ammattikorkeakoulun lopputyöksi haave ei tuntunut enää liian korkealentoiselta. Idea opinnäytetyöhön lähti liikkeelle vuoden 2017 vaihteessa, kun hain apurahaa kulttuurirahastolta, lähinnä harjoituksen vuoksi. Apurahaa hain taideprojektille, vartalokorulle Linnan juhliin. En saanut apurahaa, mutta olin jo apurahahakemusta kirjoittaessani päättänyt toteuttaa työn, riippumatta siitä myönnettäisiinkö avustusta.

Oman opinnäytetyöni tarkoitus oli vahvistaa omaa käsitystäni puettavasta korusta. Tämä tapahtui kartoittamalla jo olemassa olevia puettavia koruja ja kokeilemalla itse olkapään ja käden korujen puettavuutta. Koska työni ei ollut teoreettisesti tutkiva, vaan käytännönläheinen, keskityin työn konkreettiseen lopputulokseen, eli korukokonaisuuteen.

Työ oli pääasiassa konstruktivistista muotoilukehitystä, sillä tarkoitus oli tehdä tuote, jonka koko luovan prosessin dokumentoin. Luonnostelun tein pääasiassa paperia ja teippiä käyttäen, kokeilemalla mallinukun päälle. Piirtäminen oli luonnosteluprosessissani toissijaista. Prototyypin avulla testasin olkakappaleen vaikutusta käden liikkuvuuteen. Kantajan täytyy kyetä kätelemään, tanssimaan, nostamaan maljaa sekä suorittamaan muita tavanomaisia toimintoja kädellensä ilman, että koru vaikuttaa käden liikeratoihin liikaa. Koru sovitettiin kantajalleen sopivaksi.

Tein työn Linnan juhliin tavoitteenani saada omalle brändilleni näkyvyyttä ja asiakkaita. Linnan juhlat näin mainiona tilaisuutena tehdä jokin suuritöinen uniikkikappale arvokkaaseen tilaisuuteen. Vuonna 2017 tuli täyteen 100 vuotta Suomen itsenäisyyttä, ja itsenäisyyspäivän vastaanoton odotettiin olevan entistä hienempi tapahtuma. Halusin saada nuorta suomalaista muotoilua ja käsityötä näkyville tapahtumaan. Aiemmin olen tehnyt vartalokoruja enemmän keikka- tai musiikkivideotarkoituksiin, joten näin arvokkaaseen tilaisuuteen korun suunnitteleminen ja tekeminen oli uutta. Halusin nähdä, pystynkö siihen.

Tavoite on saada korulle kantajaksi kaunis ja nuori nainen, jonka arvomaailma ei sodi oman brändini arvojen kanssa. Olennaista on, että nainen kantaa itsensä kauniisti eikä häpeile huomion kohdistuksessa itseensä. Korun tuli olla valmis itsenäisyyspäivän juhlavastaanotolla Linnan juhlissa 6.12.2017.

2 TAUSTATYÖ

Erilaiset puettavat korut ovat kiehtoneet minua jo pitkään. Mielestäni koru on jämähtänyt samoihin uriin jo vuosikymmeniksi, joten haluan miettiä korun paikkaa keholla uudestaan. Opinnäytetyöni tarkoitus on olla Linnan juhliin sopiva kokonaisuus, joten en aio viedä kehon koristamista olkapäätä ja kättä pidemmälle. Elli Hukka kertoo maisterintyössään (*Dressing Stories - Puettavia Kertomuksia* 2013, 37) puettavasta korusta näin: "Pienikokoinen esine, selkeästi koru, pysyy minusta 'irrationaalisena'. Puettavat koruni taas hallitsevat vaatemaisella, kokonaisvaltaisella olemuksellaan koko kehoa aiheuttaen fyysisesti epämukavan tunteen. Vartaloon ja vaatteeseen suhteita ja puettavuuteen liittyviä teorioita tutkinut Joanne Entwistle (2001) on päättänyt tulokseen, että normaalina koettu kokemus vaatteesta yllämme, on unohtaa se." Haluankin luoda korun, joka on massiivisuudessaan silti melko huoleton kantaa.

Kertova koru, käsitteellinen korutaide sekä korut, jotka ovat suunniteltu kokonaisvaltaisesti koko keholle, ovat viime vuosina nousseet yhä merkittävämmäksi osaksi suomalaista korutaidetta (Bonde Jensen ja Mäkelä 2001, 126). Tämän olen itsekin huomannut. Mainittakoon inspiraatiollisina tekijöinä Suomen korutaiteen kentältä Eero Hintsasen Claw ja Spine, ja maailmalta Fannie Schiavonin tuotanto. Samaisessa kirjassa painotetaan, kuinka "tämän päivän koruntekijät ovat viisaita, kun jättävät rajaamatta kenttäänsä tiukasti". Näen asian omalla kohdallani myös näin. Tulevaisuuttani ajatellen, en halua rajata omaa alaani korutaiteeseen tai metalliin materiaalina. Opinnäytetyöni kallistuu korutaiteen puolelle, oman uniikin käsityönsä tähden, mutta koen tällaisenkin kategorisoinnin turhaksi.

Vapaasti käännettynä sanan *harness* määritelmä kuuluu seuraavasti: "Varuste, jossa on hihnoja ja vöitä. Varustetta käytetään ihmisen, eläimen tai asian paikallaan pitämiseen tai kontrolloimiseen." Vaikka sanalle *harness* on olemassa täysin pätevä suomenkielinen vastine, valjaat, ei sanaa valjaat juurikaan kuule puhuttaessa korunomaisista asusteena käytettävistä valjaista. Nykypäivän trendituotteen käyttötarkoitus on eksynyt melko kauas alkuperäisestä lähinnä bondageen, eli sidontaan, liitettyistä valjaista. Tarkkaa tilastoa en ole löytänyt, mutta vuoden 2011 julkaistun *50 Shades of Grey*-romaanin jälkeen erilaisia sidonnasta inspiraatiotaan ammentavien suunnittelijoiden tuotteita on ilmestynyt julkisuuden henkilöiden ylle. Esimerkkeinä tällaisista merkeistä mainittakoot Zana Bayne, Jakimac ja Yvy. Sidontaleikeistä tuli trendi, niin makuuhuoneessa kuin muodissakin, viimeimpänä villityksenä myös suomalaisessa musiikissa Jenni Vartiaisen Turvasana-kappaleessa (2017). *Harness* on mielestäni kiehtova elementti korun ja vaatteiden rajamailla, ja otankin vaikutteita niistä myös omaan opinnäytetyöhöni.

Yleisesti ottaen muotoilijana pyrin käyttämään mahdollisimman paljon kierrätysmateriaaleja lähinnä ekologisista ja taloudellisistakin syistä. Kuitenkin pidän Linnan juhliä erikoislaatuisena ja äärimmäisen arvokkaana tilaisuutena, johon hopea, nahka ja kivi sopivat esimerkiksi aiemmin paljon käyttämiäni kuparia, kumia ja käpyä paremmin. Opinnäytetyössä minulle suurimmat kustannukset kertyvät materiaaleista, sillä hopeaa menee työhön paljon. Riskejä opinnäytetyössä on lähinnä aikataulun ja

Linnan juhliin löytyvän kantajan suhteen. Aikataulu ei anna periksi, sillä Linnan juhlat ovat joka tapauksessa 6.12., ja silloin korun tulee olla valmiina kantajallaan. Vaikka saisin kantajan jo keväällä suostumaan, hän saattaisi myöhemmin perua tai osoittautua täysin yhteistyöhaluttomaksi. Jos koruun tulisi kiviosia, on kustannustehokkainta, jos hioisin ne itse. Itse hiomisessa on riskejä enemmän, sillä en ole hionut kiviä aikoihin. Kivien hionta veisi myös paljon kallisarvoista aikaa. Lasihelmet taas tulisivat kalliiksi, sillä niitä käyttäessäni haluaisin niiden olevan suomalaisia. Luonnostelun edetessä otin huomioon kivien painon ja niihin kuluvan ajan, lasin herkkyyden ja hinnan, sekä mekanismien rakentamiseen kuluvan ajan liian isona listana miinuksia, joten jätin kiven sekä lasin pois suunnitelmista.

2.1 Benchmarking

Linnan juhliä seurasi vuonna 2016 2,62 miljoonaa katsojaa (Jokiniemi 2018). Linnan juhlien asuista, etikettimokista ja tarjoiluista kirjoitellaan iltapäivälehdissä pitkin itsenäisyyspäivää seuraavaa viikkoa. Useana vuonna Linnan juhliä seuranneena, olen tullut tulokseen, että erikoisempia koruja tilaisuudessa ei juurikaan näy ja harvoin, jos koskaan, koru on noussut uutisiin. Björn Weckströmin Avaruushopea -sarjaan kuuluvat Planetaariset laaksot-kaulakoru ja Antonio Mazzamauron Kosmos -sarjan koruja näkee joka vuosi vähintään yhden naisen päällä, mutta varsinkaan uniikkeja, raskaita ja suuria koruja ei Linnassa ole usein nähty. Epäilin syyksi mahdollista etikettivirhettä, joten halusin ottaa selvää, rikkooko vartalokoru tapahtuman etikettiä. Yritin aluksi etsiä kirjastosta sopivaa etikettikirjaa, mutten löytänyt suoraan Linnan juhlien etikettiä niin laajasti käsittelevää kappaletta. Erään kätteeni sattuneen etikettikirjan oli kirjoittanut Mirva Saukkola. Päätin lähettää Saukkolalle sähköpostia. Lähetin saman sähköpostin myös Kaarina Suonperälle. Suonperä toimii tapaseuran puheenjohtajana. Kumpikin nainen on julkisuudessa kommentoinut tai toiminut etiketin asiantuntijana.

Sähköpostini muotoilin mahdollisimman kohteliaaksi. Esittelin itseni, asiani ja aikatauluani. Suureksi hämmästykseni Mirva Saukkola vastasi sähköpostiini vuorokauden sisällä. Saukkola kertoi, ettei juhlapuvun etiketti estä modernien korujen käyttöä, ja että massiiviset korut voidaan ajatella osaksi asua (Saukkola 2016). Myös Suonperä vastasi sähköpostiini. Hän kertoi epoletin ja käsikorun vaikuttavan hyvältä yhdistelmältä, mutta silloin vielä olkavarteen suunnittelemani välikappale vaikutti Suonperän mielestä epäselvältä. Hän ehdotti, että muokkaisin välikappaleen (näky kuvassa1) vaikkapa pieneksi iltalaukuksi (Suonperä 2016).

Kuva 1 Ensimmäinen luonnos, jonka lähetin Mirva Saukkolalle sekä Kaarina Suonperälle kommentoitavaksi (Kontunen 2016).

2.2 Tiedottaminen

Laadin lehdistötiedotteen (liite 1) paikallisiin sanomalehtiin, koska halusin tuoda esille paikallista osaamista. Lähetin lehdistötiedotteen sekä Savon Sanomien, että Etelä-Saimaan kulttuuripuolen vastaaville. Savon-Sanomien ajattelin olevan mahdollisesti kiinnostunut asiasta, sillä opiskelen Kuopiossa, ja Etelä-Saimaan koska olen Lappeenrannasta kotoisin ja inspiraationani oli Saimaa. Etelä-Saimaalta en saanut ollenkaan vastausta. Savon-Sanomien kulttuuripuolen vastaava välitti viestini Linnan juhlista vastaavalle toimittajalle, mutta toimittaja ei ottanut minuun yhteyttä. Toisin sanoen, lehdistötiedotteesta ei seurannut lisänäkyvyyttä, mutta ainakin tiedän nyt, kuinka sellainen tehdään.

2.3 Korulle nimi

Jaakko Selin toimi Linnan juhlien kättelyosuuden kommentaattorina, ja laittoi Ulla Kuljulle, koruni kantajalle, viestiä 17.11.2017. Selin kirjoitti viestissään kertovansa itsenäisyyspäivänä ”suunnittelijoiden nimiä ja mielenkiintoisia yksityiskohtia”. Hän kertoi myös kommentoinnin olevan pelkästään positiivista ja viihdyttävää, ja pyysi Ullaa lähettämään sähköpostia, jos hänellä on jotain mielenkiintoista kerrottavaa juhla-asusta tai -lookista. (Selin 17.11.2017, Facebook- viesti Ullalle). Ulla välitti viestin minulle, ja kehoitti minua laittamaan Selinille suoraan viestiä.

Laitoin Selinille viestiä, kerroin työstä ja sen taustoista, ja Selin pyysi lähettämään kuvan korusta, kun se on valmis. Lähetinkin kuvan itsenäisyyspäivää edeltävänä yönä, ja suureksi hämmästyksenä Jaakko Selin vastasi minulle keskellä yötä. Hän kertoi, että sormus/ranneke-yhdistelmä oli 1700-luvulla nimeltään ”rakkauden kahle” ja kysyi, miten itse olin oman koruni nimennyt. Hän kehoitti myös pukemaan korun oikeaan käteen, jotta koru näkyy kameroissa kunnolla. (Selin 2017). Työn nimeäminen ei ollut käynyt mielessänikään, mutta jotta Selin saisi kerrottua korusta paremmin olisi hyvä, että työllä on nimi.

Ideariini lähti liikkeelle puoli kahden aikaan itsenäisyyspäivää edeltävänä yönä. Vapauden Kahleet valikoitui parhaaksi vaihtoehdoksi, monista hätäisistä ja itsestäänselvistä vaihtoehtoista. Vapauden Kahleet on mielestäni tyylikkäästi ristiriitainen ajatuksena, sillä kuinka vapaus ja kahleet voivat olla liitoksissa toisiinsa muuten kuin kahleiden murtamisen kautta. Nimen tematiikka pyörii itsenäisyyden tuoman vapauden ja sen saavuttamisen ympärillä. Koru itsessään myös muistuttaa kahletta, joten nimi on ehkä liiankin itsestään selvä ja toisaalta kovin tekotaiteellinen. Ensi kerralla mietin nimeä hieman aikaisemmin. Lähetin Selinille viestillä korun nimen itsenäisyyspäivän aamuna.

Suorassa lähetyksessä Selin juonsi Ulla Kuljun sisään ja kertoi, kuinka ”Ulla Kuljulla erittäin onnistunut yhdistelmä mustaa ja fuksiaa. Ja katsokaa noita koruja, ne ovat Sanna Kumman suunnittelemat ja hän nimittää niitä Vapauden Kahleiksi.” (Selin, Ylen tv-lähetys Linnan juhlista, 2017.) Selin nosti korun esiin kommentoinnissaan ja koin suurimman onnistumisenhetken todella pitkään aikaan. Lähetin Selinille kiitos-viestin ja toivotin hyvää itsenäisyyspäivän jatkoa.

2.4 Muotokieli

Kuvassa 2 on kerättyä keväällä työsuunnitelmaa tehdessäni pyörineitä ajatuksia korusta. Ajattelin käyttäväni korussa mahdollisesti kiveä. Lappeenrannasta louhittua spektrolliittia minulla oli jo valmiina. Kuningasketju oli todennäköisin ketjutyyppi jo silloin. Valkoinen nahka ja harjattu mattapintainen hopea olivat myös suunnitelmassa. Lopullisessa työssä hopeaa ei harjattu matakasi, vaan osa hopeasta oli viimeistelty erillisellä mattalaikalla. Loput hopeaosista oli taottu kiiltäväksi. Jaana Pelkonen on myös kuvakollaasissa, sillä vielä keväällä minulla ei ollut tietoa, kenelle koruni saan Linnan juhliin kannettavaksi.

Kuva 2 Keväällä 2017 työsuunnitelmaa varten kokoamani kuvakollaasi materiaaleista ja kantajasta (Kontunen 2017).

Korun muotokieleen hain inspiraatiota Saimaasta. Rannekorun ja sormusten pintaan hain samaa efektiä kuin auringon heijastellessa järven pinnasta. Ketjut taas muistuttavat rantavedestä nousevista köysistä, jotka pitävät veneitä paikoillaan. Olkapään metalliosissa on järven aaltojen muotoa, lohkeavia jäälauttoja ja päässä jääpuikkojen päästä valuvia pisaroita.

Olkapään taustalla pyöri ajatus naisellisesta epoletista. Maskuliinisesta armeijan maailmasta irrotettu epoletti, joka on muunnettu valkealla nahalla, hopealla, koristeellisella ketjulla ja sirolla muotokielellä osaksi naisen juhlapukeutumista. Armeija luo mielikuvaa vahvoista miehistä ja erityisen vahvoista naisista. Ullan kohdalla halusin korostaa hänen erilaista vahvuuttaan; ihminen voi olla vahva, vaikka fyysisesti olisikin invalidi ja pienikokoinen.

2.5 Asiakashankinnan tausta

Tärkeää opinnäytetyölleni on löytää henkilö, kuka kantaa sen Linnan juhlissa. Lähdin aluksi miettimään kansanedustajia, sillä he saavat varmasti kutsun. Halusin kantajan olevan alle 40-vuotias, kaunis ja itsensä kauniisti kantava nainen. Ensimmäisenä mieleen tuli Kokoomuksen kansanedustaja Jaana Pelkonen, sillä hän ei ole ennenkään pelännyt herättää huomiota puvullaan Linnan juhlissa. Laitoin Pelkoselle sähköpostia pääsiäisen aikoihin, ja hän vastasi, että on jo valinnut puvut, ja sen kanssa korut eivät sovi. Pienen paniikin jälkeen laitoin viestiä myös Hanna Sarkkiselle, joka on Vasemmistoliiton kansanedustaja. Sarkkinen ei kuitenkaan vastannut viestiin, ja lähdin itse kesäksi harjoitteluun ulkomaille, jolloin koko kantajan hankinta jäi tauolle.

Lokakuun alussa aloin olla jo epätoivoinen, sillä kansanedustajista kukaan ei tuntunut hyvältä valinnalta. Jokainen heistä olisi myös poliittinen valinta. En halua sotkea brändiäni politiikkaan, varsinkaan noin puhtaasti vain yhteen ihmiseen ja hänen näkemyksiinsä. Mietin pudottavani opinnäytetyön työnimestä vuosiluvun pois, niin että koru menisi Linnan juhliin, mutta tuskin vuonna 2017. Eräs lauantai-ilta sisareni heitti, että hänen avomiehensä ystävä, ratamoottoripyöräilijä Ulla Kulju on varmaankin menossa Linnan juhliin, sillä hän on voittanut kesällä maailmanmestaruuden lajissa, jossa naisia ei ole ennen ollut. Lähestyin Ullaa Whatsapp-viestillä, ja Ulla suostui innolla.

2.6 Ulla Kulju

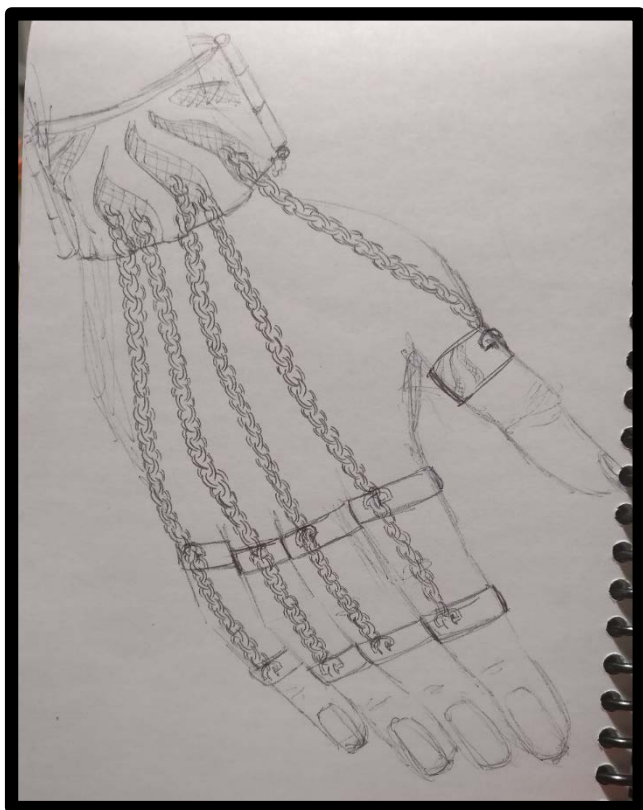
Ulla Kulju on 31-vuotias suunnitteluinsinööri Hyvinkäältä. Alun perin Kulju on lähtöisin Keminmaalta. 15-vuotiaana hän halvaantui lasketteluonnettomuudessa, muttei ole antanut pyörätuolin estää haaveiden saavuttamisessa. Hän voitti toukokuussa 2017 vammaisurheilijoiden ratamoottoripyöräilyn naisten maailmanmestaruuden ollen ensimmäinen ja ainoa nainen, joka osallistui kilpailuun. Ulla sai presidentti Niinistöltä onnittelukirjeen. Ulla on noteerattu mm. Ylen mediassa (Puoli Seitsemän, Tuhkimotarina) ja hänestä on tehty oma Lego. Ulla sai kutsukirjeen Linnan juhliin marraskuussa. Kulju on mielellään mukana erilaisissa projekteissa ja on ennenkin tehnyt yhteistyötä pienten brändien kanssa.

3 KORUN TOTEUTUS

Aikataulutin työtäni melko löyhästi alkusyksystä, sillä ennen Ullan suostumista varsinainen tekemisen into työstä puuttui. Kun Ulla oli suostunut kantamaan korun, oli helppo lähteä miettimään aikataulua sovitusten ympärille. Milloin näen Ullan ensimmäisen kerran? Mitä mittoja tarvitsen? Mitä voin tehdä ennen Ullan tapaamista, ja milloin korun sovittaminen on tarpeellista? Näin Ullaa kahdesti ennen itsenäisyyspäivää. Kerran kävin hänen kotonaan Hyvinkäällä mittaamassa sormuskoot, ranteen ja epolettia varten tarvitsemani mitat. Toisella kerralla tapasimme Helsingissä sisareni ja hänen avomiehensä kotona kahvitellen, ja samalla sovitettiin olkakappaleen protoa, sormuksia ja rannekorua. Pysin aikataulutamaan kaikki vaiheet mieluummin ylimittaisiksi kuin alimittaisiksi. Lopputuloksen kannalta on parempi, että aikaa jää yli, kuin että se loppuu kesken. Kirjasin kaikki työvaiheet ja niihin suunnilleen tarvitsemani ajan ylös, tein niistä listan ja merkitsin kalenteriini päiväkohtaiset ohjelmat. En nähnyt kalenterimerkintöjen orjallista noudattamista erityisen tärkeänä, sillä minulle tärkeämpää oli, että työ eteni koko ajan.

Sosiaaliselle medialle olisi pitänyt mitoittaa aikaa enemmän alkusyksylle ja työt olisi muutenkin voinut aloittaa rivakammin. Työ olisi kuitenkin valmistunut hyvissä ajoin, jos epoletin olkapään päädyn juotokset eivät olisi aiheuttaneet niin paljon harmia. Niistä huolimatta sain kuitenkin korun valmiiksi, ja pääsin lähtemään Helsinkiin tiistaina 5.6.2017 aikaisemmalla junalla, kuin mihin olin ajatellut kerkeäväni.

Kuva 3 Luonnos käsikorusta (Kontunen 2017).

3.1 Prototyypit

Luonnostelen todella vähän piirtämällä, sillä käytän mieluummin paperia tai muuta käsillä olevaa materiaalia hahmotellakseni korua mallinukan päälle. Kuitenkin opinnäytetyötä tehdessäni Ulla toivoi jonkinlaista luonnosta ymmärtääkseen paremmin käsikorua. Piirsin hänelle luonnoksen (kuva 3). Prototyyppejä tehdessäni ja testailllessani työ kehittyi ja pinnat muuttuivat luonnoksessa nähtävistä suunnitelmista. Kuvassa 4 on paperisia prototyyppejä mallinukan päällä. Prototyypit auttoivat hahmottamaan, kuinka koru lepää keholla. Testailin myös erilaisia epoletin kuviointeja paperia apuna käyttäen.

Kuva 4 Paperisia prototyyppejä (Kontunen 2017).

Kuva 5 Sormusten ensimmäinen kupariprototyyppi (Kontunen 2017).

Tein pari prototyyppiä rannekorun puolikkaista (kuva 6), joissa testasin kokoa, taivutusta ja pintaa. Sormuksista tein ensin kuparisen prototyypin (kuva 5), jossa pohdin lenkkien kiinnitystä hieman eri tavalla, kuin mihin päädyin. Hylkäsin tämän idean, sillä en saanut sitä toimimaan, niin että lopputulos olisi miellyttänyt silmäni tarpeeksi. Sormusten aihioissa olisin joutunut kokeilemaan useasti materiaalin muotoa ja leveyttä, sillä ulos punsseloitu "lenkki" olisi kaventanut tasapaksuksi sahattua sormusta kohdaltaan. Sormuksessa olisi siis pitänyt olla pieni levennys lenkkien kohdalla. Totesin, että tämä olisi aiheuttanut liian paljon turhaa työtä, joten päädyin toteuttamaan sormusten kiinnityksen ketjuun samalla tavalla kuin Marionette-käsikorussa (kuva 7), jonka tein ystävälleni pari vuotta aiemmin.

Kuva 6 Rannekorun puolikkaiden prototyyppejä (Kontunen 2017).

Kuva 7 Sormukset Marionette-käsikorussa (Kontunen 2017).

Olkapään prototyypillä oli kuitenkin kaikista suurin merkitys, sillä sen avulla pääsimme testaamaan epoletin istuvuuden Ullan päällä. Sekä Ullaa, että minua jännitti, miltä epoletti tulee näyttämään mekon ja tatuointien kanssa. Mekon leikkaus oli hyvin erilainen, kuin mitä olin itse ajatellut korun kanssa yhteensopivaksi. Tatuointeja Ullalla on paljon, joista osa on hyvin värikkäitä, joten olin hieman huolissani siitä, miten tatuoinnit rajautuvat ja sopivat yleisilmeeltään korun kanssa.

Kuva 8 Sabluunat epolettiin (Kontunen 2017).

Piirsin sabluunan paperille, leikkasin sen mattopuukolla auki (kuva 8), jotta sahatessa paperi ei repeydy, liimasin paperin kupariin ja sahasin kuvion auki (kuva 10). Kun ensimmäinen kuparinen raakaprototyyppi oli sahattu ja olin takonut siihen muotoa (kuva 9), huomasin että olkapään kaareen jäi liikaa materiaalia. Leikkasin epoletin kehän olkapään päältä kärjestä auki muutamasta kohtaa. Ajattelin, että otan ylimääräiset materiaalit pois ja juotan jäljelle jääneet palat kiinni toisiinsa, niin että kuppi istuu olalle hyvin.

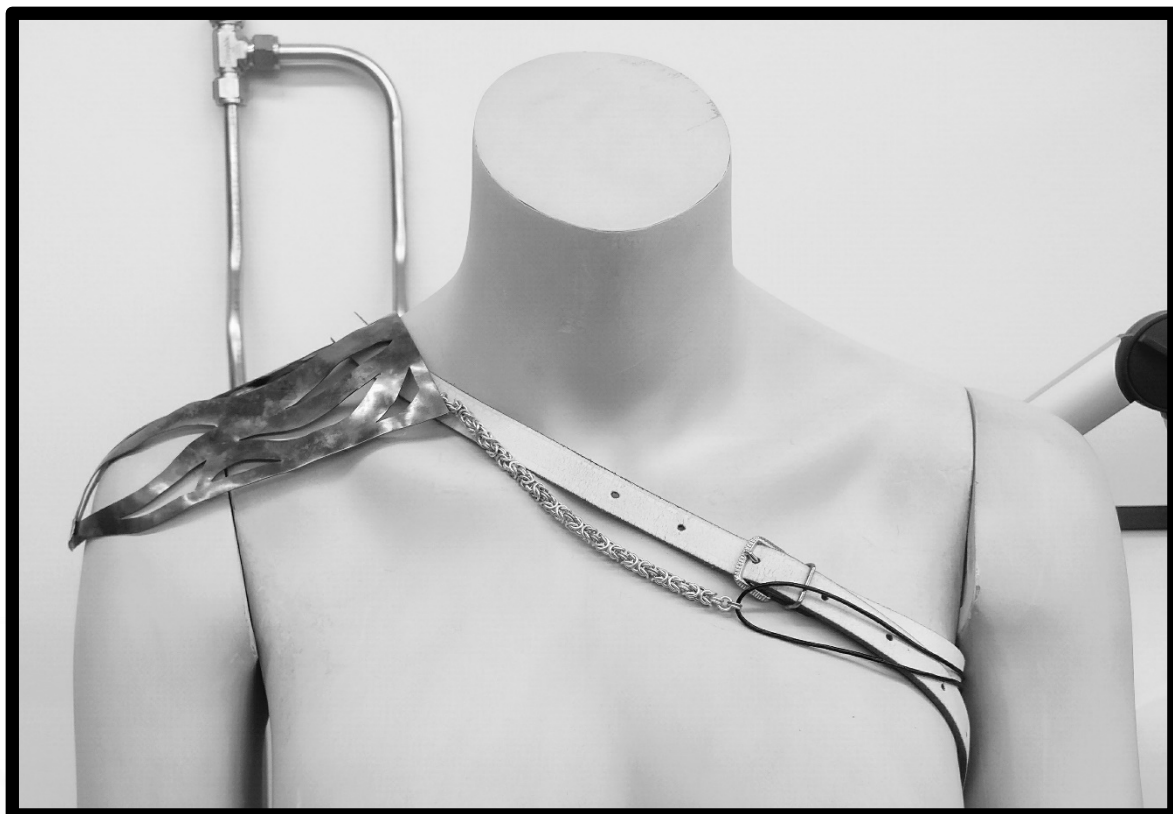

Kuva 10 Epoletin prototyypin sahaus (Kontunen 2017).

Kuva 9 Epoletin prototyypin taonta (Kontunen 2017).

Kun sain prototyyppiä vietyä hieman eteenpäin, otin siitä kuvan mallinuken päällä (kuva 11) ja lähetin sen Ullalle. Muokkasin kuvan mustavalkoiseksi, ja asettelin korun, nahan ja valmiin ketjunpätjän, niin että lopputulos muistutti mahdollisimman paljon lopullista epolettia. Tässä kohtaa luotin ehkä hieman liikaa Ullan suunnittelijan silmään, ja kykyyn nähdä keskeneräisen työn potentiaali. Ullaa alkoi epäilyttää, miten epoletti liikkuu hänen olkapäänsä mukana, sillä pyörätuolissa istuessaan Ullan olkapää liikkuu isolla liikkeellä aina, kun Ulla liikkuu. Epäilen, että Ullaa myös alkoi hieman huolettia korun ulkonäkö. Mietin jo mahdollisia nivellytyksiä sekä koko suunnitelman muuttamista pieneksi rintaneulantapaiseksi mekkoon kiinnitettäväksi osuudeksi. Aloin stressata epolettista toden teolla, sillä aikaa ei enää ollut tuhlettavaksi.

Kuva 11 Ullalle lähettämäni kuva olkapään prototyypistä (Kontunen 2017).

Pajalla kohtasin ongelman ja vein prototyypin pidemmälle. Kiinnitin nahan epolettiin langasta taivuteilluilla "niiteillä" ja kiinnitin epoletin luokkatoverini olkapäälle. Kuvasin hänestä videon, jossa pyysin häntä liikuttamaan kättään pyörätuolissa liikkuvan käden liikkeiden mukaisesti, nostamaan kätensä ylös yms. Epoletti pysyi paikoillaan, vaikka asentoa saattoikin hieman korjata kaikista rajuimpien liikeratojen jälkeen. Lähetin videon ensin ystävälleni Helsingissä, joka kannusti lähettämään videon myös Ullalle, sillä video osoitti epoletin toimivan. Lähetin videon Ullalle ja Ulla innostui nyt myös epolettista. Stressi helpotti hetkeksi, sillä epolettia ei tarvinnut lähteä muuttamaan.

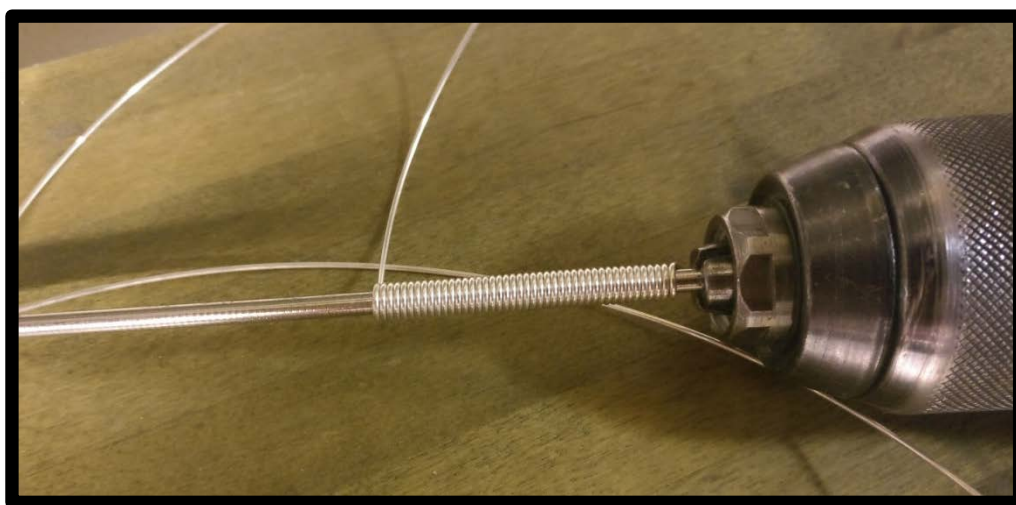
Vietyäni prototyyppiä pidemmälle vierailin Helsingissä, jossa pääsimme testaamaan korua Ullan päälle. Sormukset istuivat hyvin, mutta kahta sormusta täytyi suurentaa pajalla sormuspumpulla. Ulla rakastui rannekoruun saman tien, ja tyrmäsi heti ehdotukseni keventää rannekorua. Ehdotin kevennystä korun mahdollisen käyttömukavuuden lisäämiseksi, mutta Ulla piti korusta osin juuri sen raskauden takia. Epoletti aiheutti kuitenkin hieman huolta. Ulla epäili epoletin istuvuutta edelleen.

Merkitsin itselleni videoin, kuvin ja paperille kirjaamalla ylös kaikki epoletin ongelmakohdat. Suurimmat ongelmat olivat "kupin" istuvuudessa. Taoin lopullisen version muistiinpanoja ja prototyyppiä apuna käyttäen. En ollut kuitenkaan testannut epoletin olkapään puolen irtonaisten osien juottamista prototyypissä. Tästä seurasi ongelma, sillä pään juotokset eivät onnistuneet. Tämän seurauksena epoletin pää piti jättää auki, ja "kupin" istuvuusongelmat helpottivat samalla kun korusta tuli myös visuaalisesti miellyttävämpi. Näiltä vaikeuksilta olisi voitu välttyä, jos prototyyppi olisi viety täysillä loppuun saakka.

3.2 Ketju

Tein ammattiopistossa opinnäytetyönä pääosin ketjusta koostuvan vartalokorun, joten minulla oli ketjusta selkeä visio koko ajan. Vaihtoehtoina oli kuningasketju tai muinaisketju. Testaamalla näin, että kuningasketju toimii korussa paremmin. Tein ketjun testipätkän \varnothing 1 mm pronssilangasta. Lenkit olivat sekä \varnothing 3 mm, että \varnothing 3,5 mm kokoa. Totesin, että kuningasketju ei toimi, jos halkaisija on vain \varnothing 3 mm, mutta \varnothing 3,5 mm toimi hyvin.

Sulatin ylijäämähopeistani hopeatangon, jonka ensin valssasin ohuemmaksi tangoksi ja sitten vedin \varnothing 1 mm langaksi. Kuvassa 12 näkyy, kuinka kiersin porakoneella langat vieteriksi \varnothing 3,5 mm rautatangon ympärille. Sahasin vieterit lenkeiksi klovaa apuna käyttäen (kuva 13).

Kuva 12 Porakoneella vieteriä lenkkejä varten (Kontunen 2017).

Kun olin saanut lenkit sahattua, punoin ketjua kaksilla latta-pihdeillä. Kokeilin kuningasketjua myös käsikoruun, mutta totesin sen teon vievän liikaa aikaa. Kuningasketju ei myöskään ollut yhtä laskeutuvaa kuin muinaisketju, joten päädyin käyttämään käsikorussa muinaisketjua. Aikataulullisista syistä samalla luokalla opiskelevat Minna Meskanen ja Jori Vilhunen tekivät suurimman osan muinaisketjusta. Pyysin heiltä apua, jotta pystyin itse keskittymään korun toteuttamiseen. Jori veti langan $\varnothing 0,6$ mm, ohjeideni mukaan. Tässä kohtaa minulla kävi pahin arviointivirhe koko opinnäytetyössä.

Ohuesta langasta punottu ketju ei kestänyt koko itsenäisyyspäivän juhlia, vaan ne katkesivat yksi toisensa jälkeen. Ulla keräsi ketjut talteen, eivätkä katkeamiset Ullaa hänen omien sanojensa mukaan haitanneet (Kulju 2017). Siltikin itse näen tämän suurena epäonnistumisena. Ketjut olisi pitänyt juottaa kiinni, mutta aika loppui kesken. Lyhensin ketjuja vielä itsenäisyyspäivänä hotellihuoneella Ullan toiveesta, sillä hän pelkäsi ketjujen sotkeutuvan tai jäävän johonkin kiinni. Pyysin Ullaa laittamaan käden nyrkkiin, jotta näin voiko ketjuja lyhentää. Ketjut olivat löysät, vaikka käsi oli nyrkissä, joten lyhensin ketjuja, niin että käsi edelleen meni nyrkkiin ketjujen kiristymättä liiaksi. Pyörätuolissa istuva ihminen kuitenkin tekee käsillään jatkuvasti töitä. Tämä aiheutti ketjuille rasituksen, jota en ollut osannut ottaa huomioon ja ketjut pettivät (kuva 14).

Kuva 13 Lenkkien sahaus klovaa apuna käyttäen (Kontunen 2017).

Kuva 14 Käsikorun ketjut irrotettuna itsenäisyyspäivän iltana (Kempainen 2017).

3.3 Nahkaosat

Olkakoruun tuli valkoista nahkaa. Suomen itsenäisyyden juhlaan koen valkoisen nahan olevan mustaa tai ruskeaa parempi vaihtoehto, ja muihin väreihin verrattuna juhlavampi. Koska nahkaa tuli remminä rinnan ylitse, pitämään epoletti paikoillaan, on nahan oltava jämää parkkinahkaa. Epoletin alle tuleva nahka minulla oli jo valmiina, sillä sain vuosia sitten huonekaluliikkeen vanhoja huonekalunahkojen näytepaloja kassillisen omaan käyttöni.

Valkoisen nahan metsästys oli haastavampaa, kuin mitä voisi olettaa. Valkoinen on värinä niin herkkä, sekä nahka materiaalina lialle arka, joten valkoista nahkaa ei juurikaan tuoteta. Tämä informaatio minulle kerrottiin vieraillessani Kaakon Verhoilu Oy:llä Lappeenrannassa. Heillä ei ollut valikoimassa kuin ohutta valkoista huonekalunahkaa, jota olisi pitänyt liimata tarpeeksi jämään paksuuden saavuttaakseen. Kaakon Verhoilulla minulle annettiin myös vinkki ostaa valkoinen vyö, sillä vyöt ovat napakkaa nahkaa ja palan koko riittäisi minulle hyvin.

Löysin sopivan valkoisen vyön lopulta Kuopion Sokokselta. Epäilin vyön pinnan kestävyyttä, sillä valkoinen väri tuntui maalimaiselta paksulta kerrokselta, joka saattaisi haljeta ääriäsennoissa. Testailin

vyötä pajalla taivutellen ja kiskoen, eikä pinta hajonnut. Nini's – merkkinen nahkavyö mainosti olevansa "made in Finland", joten otin yhteyttä Nini'sin asiakaspalveluun, kysyäkseni kuinka suomalainen vyö todellisuudessa oli. Tiina Vornaisen sähköpostiviestistä kävi ilmi, että sarjanumeron perusteella jäljitettynä vyö on tuotettu EU:ssa ja nahka on naudasta peräisin. Eli ei lähellekään niin suomalaista, kuin olin toivonut. Aika alkoi kuitenkin loppua, eikä tavoittelemani nahkaa tuntunut olevan olemassa, joten päätin, että Nini'sin vyö saa kelvata.

Leikkasin mattopuukolla metalliviivotinta apuna käyttäen vyöstä sopivan levyisen suikaleen, jonka katkaisin oikean mittaisiksi pätkiksi. Ohensin mattopuukolla nahan päät (kuva 15), sillä niitten ja soljen taitosten kohdalla nahka soljuu kauniimmin ohuempana. Epoletin nahan niittasin kiinni ja leikkasin ylimääräiset osiot jälkikäteen irti (kuva 16). Aloitin niittaamisen keskeltä, jotta sain venytettyä nahkaa aina haluamaani suuntaan ja istumaan kappaleeseen haluamallani tavalla.

Kuva 15 Nahan ohennusta (Kontunen 2017).

Kuva 16 Epoletin pään nahan leikkaus (Kontunen 2017).

3.4 Sormukset

Sormukset tein ensimmäisenä. Testasin taontoja (kuva 17) eri vasaroilla yhteen sormukseen. Sahausin 1 mm paksuisesta levystä 4 mm levyiset suikaleet, jotka mitoitin Ullan sormuskokojen mukaan. Kuitenkin jokainen sormus oli pinnan taonnan jälkeen liian iso, eli en ollut saanut koesormuksesta huolimatta arvioitua materiaalin venymistä taottaessa oikein. Tein sormukset sarjana. Ensin juotin sormukset kiinni, hapotin, viilasin ylimääräiset juotteet, taoin pyöreäksi, taoin pinnan metallivasaralla (kuva 18) ja mittasin koot. Sitten korjasin koot, siistin sormukset, sisäpinnat ja muutin vielä kokoa, jos oli tarvetta. Koon muutoksen jälkeen kiillotin sisäpinnat kiiltäväksi hiovan vahan kanssa sormuslaikalla ja ulkopinnat kratsilaikalla. Juotin sormuksiin puolikkaat lenkit kiinni (kuva 19) ketjuja varten, siistin pahimmat juotteet pois ja kratsasin sormukset.

Kuva 17 Testitaonnat sormuksessa (Kontunen 2017).

Kuva 18 Sormusten taontaprosessi (Kontunen 2017).

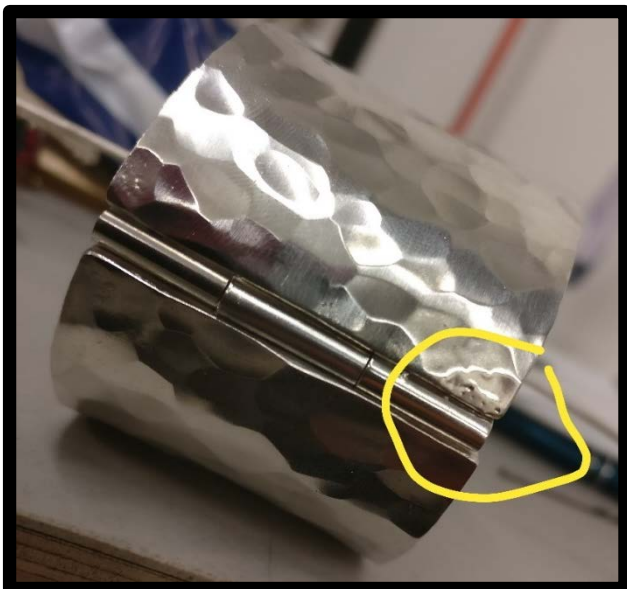
Kuva 19 Lenkkien juottaminen sormuksiin (Kontunen 2017).

3.5 Rannekoru

Kuva 20 Rannekorun pinta ja saranaa (Kontunen 2017).

Rannekorun alkumateriaali oli 2mm paksuista hopealevyä, josta laskimme opettajani Risto Nylundin kanssa sopivan mitan, sillä valssasin levyä 1,8mm paksuuteen. Taoin ensin pinnan (kuva 20) sarvialasimen päällä metallivasaralla, ja sitten taoin kumivasaralla muodon kuntoon. Viilasin terävät reunat pois ja tein päihin pyöreällä, karkealla neulaviilalla urat saranan putkia varten. Ensimmäisellä kerralla ura oli kuitenkin liian kapea verrattuna putkeen, jolloin putki jäi ilmaan keskeltä uraa, eikä juotos kestänyt, kun Risto saranaa testatakseni väänteli kappaletta. Risto halusi korjata irrottamansa sarananpätkän. Risto juotti saranan kiinni, mutta sulatti rannekorun kulmaan jäljet (kuva 21), jotka hioin pois. Vaikkei kulman hiomisessa mennyt erityisen paljoa aikaa, se osui kaikista kiireisimpään vaiheeseen. Muun muassa tällaisia yllättäviä takaiskuja varten olin onnituneesti varannut hieman ylimääräistä aikaa.

Kuva 21 Kulmaan jääneet pienet sulamisjäljet ennen viilausta (Kontunen 2017).

Kuva 22 Hitsauspastan irroittelua (Kontunen 2017).

Kuva 24 Saranatappi niitattuna paikoilleen (Kontunen 2017).

Kun saranan putket oli muutamaan otteeseen juotettu paikoilleen, juotin lenkit ketjuja varten. Käytin Riston ohjeistuksen mukaan hitsauspastaa apuna, ettei saranat irtoa. Jouduin juottamaan myös yhden lenkin uudelleen, jolloin käytin lisää hitsauspastaa (kuva 22). Kun rannekoru oli kratsattu ja siistitty, oli aika niitata saranatappi paikoilleen (kuva 24). Kiinnitin ketjut ja sormukset rannekoruun (kuva 23). Valmis käsikoru näkyy kuvassa 25.

Kuva 23 Ketjujen ja sormusten kiinnittelyä valmiiseen rannekoruun (Kontunen 2017).

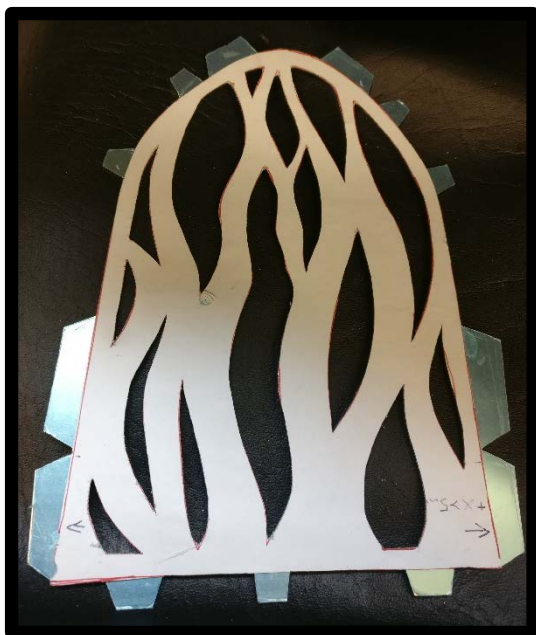

Kuva 25 Valmis käsikoru (Kontunen, Piia 2017).

3.6 Olkapää

Prototyyppi oli tehty 0,8 mm paksuisesta kuparilevystä. Koululla oli 1 mm ja 0,5 mm paksuista hopealevyä. Otin 1 mm paksuista levyä, laskin sen levenemisen valssatessa ja menin valssin luo. Kappale oli liian leveä koulun valssiin, joten kyselin vaihtoehtoja ohjaavalta opettajaltani. Vaihtoehtoiksi muodostui kysyä Saurumilta tai muilta paikallisilta korupajoilta heidän valssien leveyttä, tai ottaa 0,5 mm paksuista levyä. Epoletti taotaan kuitenkin niin kovaksi, ettei 0,5 mm pitäisi olla liian heppoista materiaalia. Päädyin ottamaan 0,5 mm levyä koululta. Se oli myös nopeampi ratkaisu, sillä pääsin saman tien työstämään epolettia eteenpäin.

Sahasin muodon ja kuviot ja jätin reunoille ylimääräistä materiaalia (kuva 26). Ylimääräisen materiaalin jätin ajatuksella, että varsinkin kulmat voisivat olla siistimmät, jos käänän hopeaa nahan alle. Viilasin aukot ja muut reunat siistimmiksi ja aloin vasaroida muotoa. Sahasin kärjestä kehän poikki muutamasta kohtaa, jotta sain kupin muodon taottua kunnolla. Käytin pisaran mallista suurta alainta ja muovivasaraa muotoiluun. Prototyyppiä pidin lähellä mallina. Kun olin takonut muodon, tuli aika juottaa kärki takaisin kiinni (kuva 28). Tämä vaihe aiheutti suuresti ongelmia, sillä juotokset eivät pitäneet, vaikka lisäilin taustapuolelle tukikappaleita. Testasin kuvassa 27 ongelmajuotosten irrottamista kokonaan. Päädyin tähän tulokseen ja sahasin juotoskohdat kokonaan irti. Näin korusta tuli kevyempi ja mielenkiintoisempi ilmeeltään, sekä epoletti istuu olalle paremmin.

Kuva 26 Ylimääräinen materiaali taitoksia varten sabluunan reunoilla (Kontunen 2017).

Alkuperäinen tarkoitus oli tehdä hopeaosista kiiltävät, mutta vasaralla muotoilu jätti metallin epätasaiseksi ja aavistuksen naarmuille. Ohuen materiaalin hiominen ja kiillotus olisi todennäköisesti syönyt materiaalin liian ohueksi, joten päätin matata pinnan (kuva 29). Matattu pinta näytti myös kauniimmalta, ja toi mieleen huurteisen jään.

Kun epoletti oli muuten valmis, tein niitit (kuva 31) ja aloin niittämään nahkaa kiinni hopeaan (kuva 30). Niittiin juotin pienen pyöreän hopealevyn paksuun hopealankaan kiinni, ja sahasin ja viilasin langan sopivan mittaiseksi. Levypuoli niitistä jäi nahan alle ja langan pään vasaroin siistiksi niitiksi. En ollut niittänyt mitään vuosiin, mutta kiireessäni en kerennyt juuri keskittyä stressaamaan niin pientä prosessia. Niittäminen sujui hienosti ja taotut niittien päät toivat pienen yhteneväisyyden epoletin ja käsikorun välille. Kuvassa 32 on valmis epoletti Ullan olkapäällä.

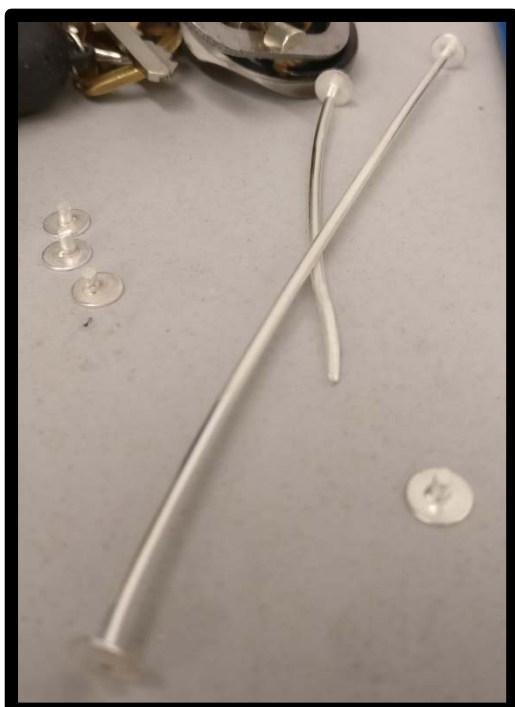
Kuva 28 Juotettu epoletin kärki (Kontunen 2017).

Kuva 27 Jos ongelmajuotokset sahasi kokonaan irti (Kontunen 2017).

Kuva 29 Epoletin naarmuinen pinta ja matattu pinta (Kontunen 2017).

Kuva 31 Niittien valmistaminen (Kontunen 2017).

Kuva 30 Niittaamisen ja nahan leikkuun vaihe (Kontunen 2017).

Kuva 32 Valmis epoletti/olkakorru (Kontunen 2017).

3.7 Hinta

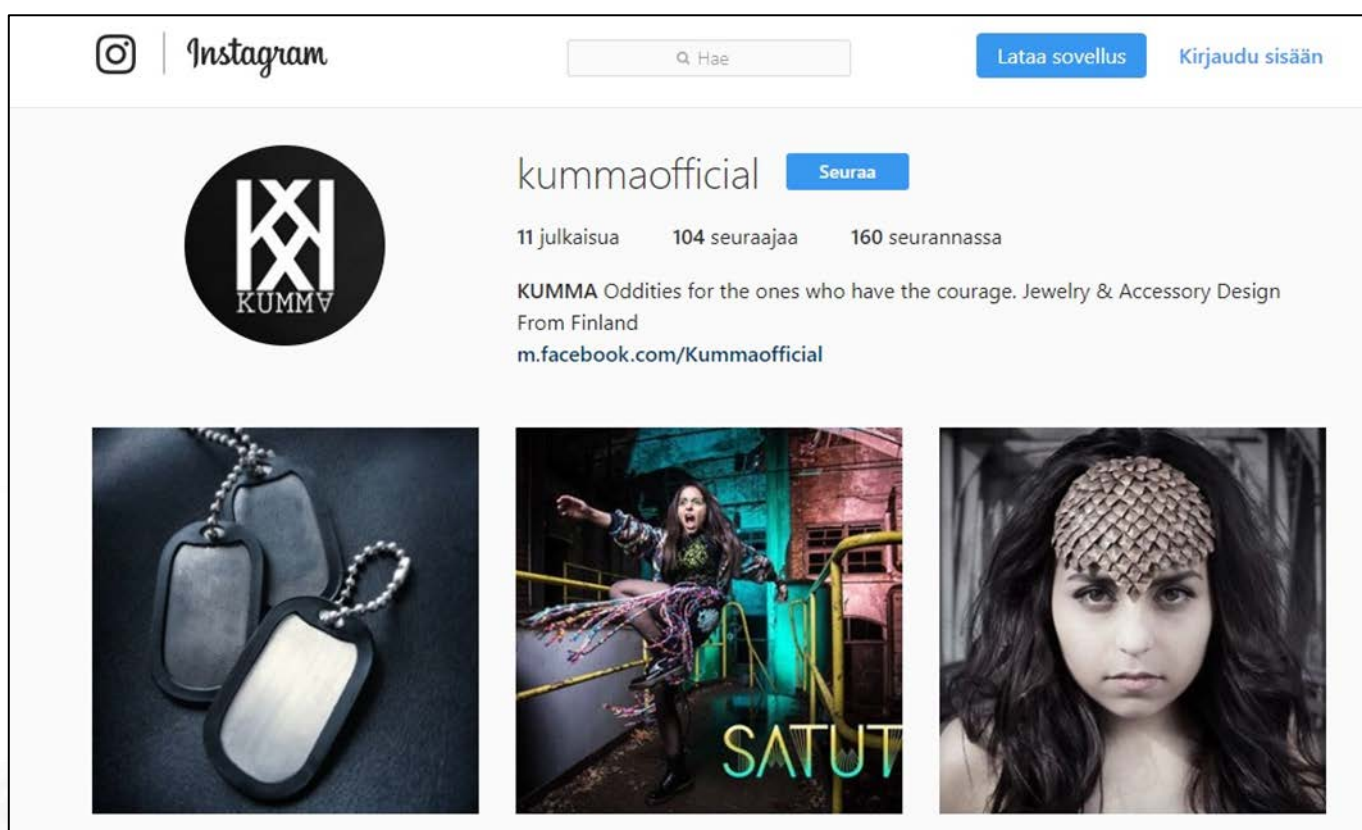
Materiaaleihin meni noin 400 €. Työtunteja meni enemmän, kuin mitä muistin merkitä ylös puhumattakaan kaikesta suunnittelutyöstä mitä tein. Arvioin käyttäneeni työhön $4 \times 30 \text{ t} = 120 \text{ t}$. Jos haluaa päästä järkeville tuntipalkoille, korun hinta nousee äkkiä reilusti yli 1 500 euroon. Ostajat kuitenkin asettavat realismin rajat, joten siksi tämä korukokonaisuus (kuvassa 33) jää nyt odottamaan, mitä tulevaisuus tuo tullessaan.

Kuva 33 Ulla Kulju ja Antero Kempainen juuri ennen Linnan juhlille lähtöä (Kontunen, Piia 2017).

4 BRÄNDI

Perustin Instagramiin tilin @Kummaofficial (kuva 34), jonne päivitin ensimmäisen kerran 14.11.2017. Olen pyrkinyt pitämään tilin ulkoasun yhtenevänä kuvien tyylin ja muokkauksen avulla. Jo noin puoleltoista vuoden ajan olen pyrkinyt ottamaan jonkin sortin tuotekuvan jokaisesta työstäni mustaa nahkaa vasten, jotta tuotekuvat olisivat yhteneväiset. Mustan nahkan valitsin sen yksinkertaisuuden ja tyylikkyyden tähden. Yleensä olen käyttänyt kultasepänpöydän vällyä, sillä se on käytännössä aina läsnä, kun tuote valmistuu. Se on myös helppo pyyhkäistä puhtaaksi ja kuvan muokkauksen kannalta se on myös huomattavasti parempi valinta kuin esimerkiksi kuvioitu kangas. Tuotteen voi siis syvätä ulos mustasta nahasta helpommin, tai mustan nahkan voi helposti tummentaa taustalla niin, ettei se vie huomiota korulta.

Kuva 34 @Kummaofficial Instagramissa (Kontunen 2017).

Olen pyrkinyt lisäämään tilille Instagramin Story-toiminnolla tarinoita, eli pieniä videopätkiä tai kuvia siitä mitä "kulisissa tapahtuu". Mielestäni nämä pienet tarinat tuovat sosiaalisen median profiiliin eloa, eikä niiden ulkomuotoa tarvitse eikä oikeastaan edes voi miettiä liikaa, joten niiden päivittäminen käy huomattavasti nopeammin, kuin tilin seinälle päivittäminen. Olen lisäillyt videoita muun muassa epoletin takomisesta, hehkuttamisesta, työpöydällä lepäävästä kaaoksesta ja hopeoinnista. Pääasiassa tarinat liittyivät siis Vapauden Kahleisiin.

Kun perustin Instagram-tilin @Kummaofficial, muutin @Kummakorun nimen muotoon @Sanna.kumma. Näin minulla on brändin virallinen tili, sekä oma henkilökohtainen tili selkeästi erillisinä. Käytän omalla tililläni nimeä Sanna Kumma. Saman nimen annoin myös Linnan juhlien kättelyn

selostajalle, Jaakko Selinille. Yritin muotoilla ensin Selinille viestiä, jossa kertoisin omaksi nimekseni Sanna Kontusen ja brändini nimen Kumma, ja korun nimen Vapauden Kahleet. Kokonaisuutta oli mahdoton saada lyhyeksi ja ytimekkääksi. Selostuksessa jää kuitenkin todella vähän aikaa henkilöä kohden, joten pyrin tiivistämään asiani mahdollisimman lyhyeksi. Selin päätti kuitenkin, minun suureksi riemukseni, kertoa sekä suunnittelijan että korun nimen.

Olen harkinnut taiteilijanimeä jo vuosia. Taiteilijanimi on monihaarainen asia. Huomaan, että monessa ihmisessä taiteilijanimen käyttöönotto herättää negatiivisia tunteita. Ajattelin ennen itsekkin taiteilijanimen olevan merkki jonkin asteisesta turhasta ylpeydestä. Mitä vanhemmaksi vartun ja mitä enemmän seuraan sosiaalista mediaa ja ihmisten julkisuuskuvia, olen tullut tulokseen, että taiteilijanimi on ainakin tässä elämänvaiheessa minulle sopiva valinta. Olen 26-vuotias nainen, ja haluan vielä naimisiin, joten sukunimeni saattaa muuttua. Minun on myös helpompi olla sosiaalisessa mediassa myyvämpi, kun en ole sidottu henkilökohtaisiin ominaisuuksiini. On helpompi olla itsevarmempi, suurempi ja rohkeampi, kun ei esiinny täysin avoimesti kokonaan omalla nimellään. Kumma jää myös paremmin ihmisten mieliin kuin Kontunen. Eräs ystäväni kertoi kaverilleen minun koruni päätyvän Linnan juhliin, ja kaveri oli kysynyt: "Ai niin se Kummakoru-tyyppi vai?".

Vaikka Kontunen on melko harvinainen sukunimi (Väestörekisterin nimipalvelu 2018), se on silti perinteinen kolmetavuinen nen-päätteinen sukunimi. Sana kontu ei myöskään herätä juuri minkäänlaisia brändilleni suotuisia mielikuvia. Kumma on mielestäni toimiva "sukunimi", sillä brändini nimi on Kumma, ja minä olen ainoa brändiä työstävä voima. Olisin joko Sanna Kontunen Kummalta tai vain yksinkertaisesti Sanna Kumma, joten valitsin suosiolla jälkimmäisen.

Väestörekisterin nimipalvelun mukaan Suomessa on rekisteröity Suomen väestötietojärjestelmään alle 22 Kumma-sukunimistä ihmistä, joista alle 10 on elossa. (Väestörekisterin nimipalvelu 2018) En tiedä, onko heillä juridisia perusteita valittaa asiasta eteenpäin, jos heillä on jotakin nimen käyttöä vastaan. En kuitenkaan aio muuttaa omaa virallista sukunimeäni Kummaksi, eikä se olisi nimilain mukaan mahdollistakaan. "Uudeksi sukunimeksi ei voida hyväksyä sukunimeä, joka on jo merkitty väestötietojärjestelmään" (Maistraatti 2018).

5 POHDINTA

Heti Linnan juhlien jälkeen minut valtasi epärealistinen olo ja päässä pyöri lähinnä ajatus: "Tässäkö se oli?". Tuntui, että kaikki mitä olin odottanut ja minkä eteen olin tehnyt töitä, olikin hyvin mitätön asia todellisuudessa. Risto oli varoittanut minua mahdollisesta tyhjyyden tunteesta. Se on kuulemma hyvin yleistä, kun jokin iso projekti, johon kaataa paljon aikaa ja ajatuksia, loppuu. En siis huolestunut omasta olotilastani, sillä minua oli siitä varoitettu. Huvittavaa on se, kuinka pettynyt olen itseeni ja omaan suoritukseeni, siitä huolimatta, että sain opinnäytetyöni Linnan juhliin. En saanut korua kunnolla lehtikuvaan näkyville, eikä Ullaa noteerattu juuri mitenkään Linnan juhlissa, Jaakko Selinin mielestä sisääntulo-juontoa lukuun ottamatta.

Itsenäisyyspäivän iltana sain yhden tilauksen, josta oli kyllä asiakkaan kanssa ollut jo hieman puhetta aiemminkin. Eräs vanha tuttava oli nähnyt Instagramista @Kummaofficialin sivuilta erään aiemmin tekemäni asiakastyön ja halusi itselleen samanlaisen. Toistaiseksi tämä ja tuotteet, joista Ullan kanssa oli puhetta, ovat Linnan juhlien ansiosta saamiani asiakastöitä. Enkä kyllä laske opinnäytetyötäni asiakastyöksi, sillä koru jäi minulle itselleni, ja sain toteuttaa itseäni hyvin vapaasti.

Olen positiivisesti yllättynyt siitä, kuinka hyvin jaksoin puskea loppuun asti. Prosessi oli raskas, mutta sain korun ajoissa valmiiksi. Toisaalta haastava prosessi antoi minulle muuta ajateltavaa niin, että syksyn pimeys meni ohi lähes huomaamatta.

Kun saan korun itselleni, tutkin käytön jäljet ja korjaan ketjut. En tiedä tarkalleen, mitä aion korulle tehdä jatkossa, mutta en halua purkaa tai sulattaa sitä. Ehkä etsin sille ostajaa tai säästän sen tulevaisuuden varalle ja mahdollisesti näyttelyyn. Käsikoruja haluan kuitenkin tehdä jatkossakin entistä enemmän myyntiin. Saranantekoakaan en pelkää enää. Aion jatkaa puettavien korujen parissa, ja materiaaleina hopea ja nahka kiinnostavat minua edelleen. Oman yrityksen ja brändini rakentaminen ja kehittäminen jatkuu tulevaisuudessakin.

5.1 Palaute

"Kaikkiaan itsenäisyyspäivän juhlalähetyksiä seurasi 3,6 miljoonaa suomalaista, mikä on saman verran kuin vuosi sitten" (Jokiniemi, Yle, 15.1.2018). Eli toisin sanoen, korun on nähnyt hämmästyttävän moni ihminen. Palautetta sain paljon lähinnä kavereilta, sukulaisilta ja tuttavilta. En muista saaneeni negatiivista palautetta, muuta kuin Ullan sisaren epäilyt valkoisen nahan yhteensopivuudesta Ullan mekon kanssa. Negatiivista palautetta ja rakentavaa kritiikkiä kuulee yleisesti vähemmän suoraan päin kasvoja. Kuitenkin itse tiedostan, että korussa sekä projektissa oli paljon heikkouksia.

Ulla lähetti illan aikana minulle Whatsappissa paljon kuulemiaan kommentteja, tässä muutama suora lainaus Ullan viesteistä:

”Korua on kuvattu ihan pirusti ja kommentoitu joka suunnasta, että kuinka mahtavan rohkea ja upea” (Kulju, Whatsapp, 2018).

”Suurlähettiläiden vaimot ovat halunneet suunnittelijan nimen toistuvasti ja useet valtionpäämiesten vaimot kehuneet” (Kulju, Whatsapp, 2018).

”Tarja Halonen kommentoi korua rohkeaksi ja upeaksi” (Kulju, Whatsapp, 2018).

5.2 Mitä olisi voinut tehdä toisin?

Korun työstön olisi voinut aloittaa aikaisemmin. Heti alkusyksystä olisi pitänyt miettiä ja viedä mainontaa eteenpäin. Esimerkiksi sosiaalisen median päivityksiä olisi voinut tehdä valmiiksi, niin että syksyn mittaan niiden julkaiseminen olisi onnistunut hetkessä. Instagramin ja Facebookin mainontatoiminnosta olisin voinut lukea jo alkusyksystä, vielä kun oli aikaa. Olisin voinut myös mainostaa ja puhua asiasta ihmisille enemmän. Kuitenkin pelkäsin, että jokin menee pieleen, eikä korua nähdäkään Linnan juhliissa. Tämä pelko oli suurin syy siihen, miksi en puhunut ja mainostanut korua etukäteen enempää. Minulla on nyt korusta kuitenkin hyvät kuvat, joita voin käyttää myöhemmin mainonnassa.

Kehittämiskohteita korussa oli etenkin ohuet ketjut kämmenselän päällä. Ketjujen lenkit olisi pitänyt juottaa kiinni. Viime hetken muutokset saattoivat olla syy siihen, miksi ketjut eivät kestäneet. Epoletin rakennetta voisi kehittää joustavammaksi, jotta se liikkuisi kehon mukana sulavammin.

Opinnäytetyö oli prosessina hyvin opettavainen. Opin paljon käytännön työstä pajalla, sillä muun muassa sarana, niitit ja vapaan muodon takominen olivat minulle suhteellisen vieraita asioita. Oli hienoa kerrata ja oppia uutta käytännön metallintyöstöstä. Tein elämäni ensimmäisen epoletin ja saranallisen rannekorun, mutta ne eivät varmasti jää viimeisiksi. Puettavien korujen mahdollisuudet ovat rajattomat, ja aion jatkossakin kokeilla uusia aluevaltauksia. Vapauden Kahleet oli ensimmäinen näin suuressa mittakaavassa toteuttamani projekti ja eräänlainen asiakastyö. Vaikka Ulla antoikin minulle hyvin vapaat kädet suunnittelun ja toteutuksen suhteen, asiakassuhteen ylläpito on ollut arvokasta harjoitusta. Korun saaminen Linnan juhliin selkeästi laski kynnystä lähteä yrittämään vastaavaa myöhemminkin. Onnistuminen lisäsi rohkeutta, sillä vaikka käsikorun ketjut katkesivatkin kesken illan, mielestäni onnistuin hyvin.

LÄHTEET JA TUOTETUT AINEISTOT

- BONDE JENSEN, Kaarin ja MÄKELÄ, Eija 2001. Teoksessa Suomalainen koru: Finnish jewellery = Finlandesa joia, toim. Kaarin Bonde Jensen, Eija Mäkelä
- ENTWISTLE, Joanne 2001. The Dressed Body. Teoksessa Body Dressing, toim. Entwistle J. & Wilson E. 2001. Oxford, New York: Berg.
- HUKKA, Elli 2013. Dressing Stories - Puettavia Kertomuksia. Aalto-yliopisto. Muotoilun laitos. Maisterin opinnäytetyö. [Viitattu 2018-1-24.] Saatavissa: https://aaltodoc.aalto.fi/bitstream/handle/123456789/10279/optika_id_778_hukka_elli_2013.pdf?sequence=1
- JOKINIEMI, Emmakaisa, YLE. [Viitattu 2018-1-15] Saatavissa: <https://yle.fi/uutiset/3-9965838>
- KULJU, Ulla 2017. Whatsapp-keskustelu
- Maistraatti. [Viitattu 2018-1-10] Saatavissa: <https://www.maistraatti.fi/fi/Palvelut/nimiasiat/Perustiedot/>
- SAUKKOLA, Mirva 2016-10-28. Sähköposti-keskustelu
- SELIN, Jaakko 2017. Facebook-viesti Kuljulle
- SELIN, Jaakko 2017. Sähköposti-keskustelu
- SELIN, Jaakko 2017. Ylen tv-lähetys Linnan juhlista
- SUONPERÄ, Kaarina 2016-10-31. Sähköposti-keskustelu
- VORNAINEN, Tiina 2017. Sähköposti-keskustelu
- Väestörekisterin nimipalvelu. [Viitattu 2018-1-11] Saatavissa: <https://verkkopalvelu.vrk.fi/nimipalvelu/>
- Kansilehden kuva, sama kuin kuva 25, Piia Kontunen
- Kuva 33, Piia Kontunen
- Kuva 14, Antero Kemppainen
- Kuvat 1 – 13, 15 – 24, 26 – 32, sekä 34, Sanna Kontunen

LIITE 1: LEHDISTÖTIEDOTE

Hei!

Minä olen Savonia-ammattikorkeakoulun korumuotoilun opiskelija Sanna Kontunen. Tulevan brändini Kumman vuoksi kuljen mieluummin nimellä Sanna Kumma. Olen suunnitellut ja toteuttanut opin- näytetyönäni käsikorukokonaisuuden. Koruani kantaa Linnan juhliissa alaraajahalvaantuneiden rata- moottoripyöräilyn naisten maailmanmestari Ulla Kulju.

Koru on näyttävä ja perinteistä poikkeava kokonaisuus, kunnianosoitus vahvoille naisille ja suoma- laiselle sisulle, jota Ulla edustaa täydellisesti. Koru koostuu epolettimaisesta olkapääosasta sekä rannekorusta, joka yhdistyy yhdeksään sormukseen ketjuilla. Materiaalina korussa on hopea ja nahka.

Korun inspiraationa on Suomen suurin järvi Saimaa, joka on lappeenrantalaiseen sydämeeni jättänyt ikuisen jäljen. Olkapään muotokieli kuvastaa aaltoja, ja rannekorun ja sormusten taottu pinta heijas- telee valoa, kuin järvenpinta auringossa.

Korukokonaisuus on työn alla, ja valmistuu itsenäisyyspäiväksi.

Kerron mielelläni lisätietoja aiheesta, jos teette Linnan juhla-aiheista juttua lehteen.

Innostunein terveisin,

Sanna Kumma
+358405857878

kummaofficial@gmail.com

<https://www.facebook.com/Kummaofficial/>

<https://www.instagram.com/kummaofficial/>